

[Indenrigsministeren.]

tens regning er opført et betydeligt antal offentlige beskyttelsesrum i form af små fritliggende bunkers, hver med plads til 50 personer. I de sidste 10 år er nye offentlige beskyttelsesrum tilvejebragt på den måde, at man har opmuntret private bygherrer, som havde planer om opførelse af anlæg til underjordisk parkering, garager, lagerrum o. lign., til at lade anlæggene forstærke og udstyre på en sådan måde, at de i krigstid vil være anvendelige som offentlige beskyttelsesrum, idet staten til disse anlæg har ydet et tilskud, som godt og vel svarede til merudgifterne ved forstærkningen m. v. I alt er der i de offentlige beskyttelsesrum, der har til opgave at være til brug for trafikanter, evakuerede og flygtninge samt at være reserve for de private beskyttelsesrum, plads til ca. 245 000 personer svarende til ca. 10 pct. af befolkningen i de bymæssigt bebyggede dele af civilforsvarsområderne. Det foreløbige mål er en udbygning til dækning af 25 pct. af befolkningen i civilforsvarsområderne eller til ca. 675 000 personer. Private beskyttelsesrum indrettedes under krigen i alle større beboelsesejendomme, men er siden sløjft. I kraft af den nævnte lov af 27. maj 1950 skal der nu i alle større nybygninger indrettes sikringsrum. Der er herved siden 1950 skaffet plads til ca. 450 000 personer. 1950-loven indeholder i øvrigt regler om, at nybygninger skal opføres med brandsikre tage og etageadskillelser til mindskning af faren for brand efter angreb, ligesom der i sammenbyggede huse i kælderetagen skal være gennembrydninger af brandmurene for at tilvejebringe passage til nabobygningernes kældre og udgange.

De eksisterende beskyttelsesrum antages at give rimelig beskyttelse mod konventionelle våben uden for selve eksplosionsstedet.

Vender vi os mod de afhjælpende foranstaltninger, kan det konstateres, at der i årenes løb er blevet opbygget en betydelig hjælpetjeneste både gennem civilforsvarskorpset, der er forholdsvis langt fremme hvad angår opstillingen af de planlagte 3 CF-brigader, og som i dag råder over 80-90 pct. af det planlagte tekniske materiel, og gennem den lokale hjælpetjeneste, hvor det materielle beredskab dog er væsentligt svagere — der disponeres kun over 30-40

pct. af det planlagte — og hvor der gør sig en følelig mangel på personel gældende. En vis afhjælpning er sket ved indsættelse af ældre årgange af civilforsvarskorpset i enkelte større byer, men dette strækker ikke til, og det bliver derfor nødvendigt at supplere de frivillige i den kommunale hjælpetjeneste med værnepligtigt mandskab. Dette spørgsmål skal jeg senere vende tilbage til.

Af afhjælpende foranstaltninger er der endvidere grund til særlig at fremhæve den statslige ambulancetjeneste og sygehus-tjenesten. Den første er endnu kun ført frem til knap 50 pct. af det foreløbige mål på 4 000 udskrevne varevogne hver bemanded med to personer og forsynet med bærer etc. Den anden, sygehus-tjenesten, omfatter en udbygning af sygehusbehandlingspladserne dels ved en udvidelse af de bestående sygehuse, bl. a. ved operationsstuer i sikrede kælderlokaler, dels ved forberedelse af hjælpesygehuse; hvert af disse er et komplet medicinsk-kirurgisk sygehus på 200 senge, der i fredstid er oplagret således, at det kan opstilles i løbet af 24 timer i egnede bygninger på landet. Disse er udpeget i fredstid. Der er indkøbt og oplagret 30 sådanne hjælpesygehuse, medens yderligere 20 står foran anskaffelse.

Ved bedømmelse af civilforsvarets nuværende beredskab er det nødvendigt at holde sig de vilkår for øje, som civilforsvaret har måttet arbejde under. Civilforsvaret er siden loven af 1949 blevet udbygget efter en langsigtet plan, og af min redegørelse vil det være fremgået, at meget er skabt i de siden 1. april 1949 forløbne år. I penge drejer det sig om i alt 225 mill. kr. til bygningsanlæg og materiel, hvortil kommer udgifterne til mandskabets uddannelse og til administration. Det er mit indtryk, at det personel, der således er uddannet, er vel trænet, ligesom det tilvejebragte materiel er formålstjenligt og er i god stand. Når civilforsvaret alligevel ikke har nået den styrke, som ville være ønskelig til imødegåelse af en eventuel krigstrussel, skyldes det dels, at det oprindelige tempo i opbygningen ikke har kunnet holdes, dels at forudsætningerne for civilforsvarets arbejde i de forløbne 11-12 år har ændret sig på afgørende vis.

Jeg vil gerne uddybe disse forhold nær-